

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Csabai Virginia (címe) ügyvéd által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek a dr. Szemes Marianna (címe) pártfogó ügyvéd által képviselt (alperes neve, címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. november 15. napján kelt 19.P.27.134/2010/7. számú ítélete ellen az alperes részéről 8. és 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja, az alperest terhelő nem vagyoni kártérítés összegét 100.000 (Százezer) forintra leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy az alperes részére kirendelt pártfogó ügyvéd dr. Szemes Marianna (címe) fellebbezési eljárásban felmerült költségét teljes egészében a Magyar Állam viseli.

A le nem rótt fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes a 2010. ...-én az ... online társasági hálózati szolgáltatáson közzétett elektronikus levelében írtakkal a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát megsértette. Kérte az alperes eltiltását a további jogsértéstől, valamint elégtételadásra, továbbá 400.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezését.

Az alperes a kereset elutasítását kérte azzal, hogy az általa leírtak a valóságnak megfelelnek. Hivatkozott arra is, hogy a sérelmezett bejegyzés eltávolításra került, a felperestől bocsánatot kért.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes azzal, hogy 2010. ...-

én az ... társasági szolgáltatón olyan tartalmú elektronikus levelet (e-mail) tett közzé, amelyben a felperes által a ...on üzemeltetett ... üzletről valótlanul állította, hogy ott

- őt az üzletvezető megverte,
- az egy „szar hely”,
- ott a somlói galuska megpenészedik a pultban,
- egerek vannak,

megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogait.

Az alperest eltiltotta a további jogsértéstől. Kötelezte az alperest, hogy elégtétel adásaként a megállapított jogsértésért az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül levélben fejezze ki sajnálkozását a felperesnek.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg 400.000 forint tőkét, és 25.000 forint perköltséget.

Megállapította, hogy a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 24.000 forint illetéket az alperes költségmentessége folytán a Magyar Állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában hivatkozott az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében, a 8. § (1) bekezdésében, az 59. § (1) bekezdésében és a 61. § (1) bekezdésében foglaltakra, továbbá a Ptk. 75. § (1)-(2) bekezdésének, valamint a 78. § (1)-(2) bekezdésének szabályaira. Alkalmazta a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalásában írtakat, hivatkozott a BH 1993. évi 89. számú és a BH 2003. évi 407. számú jogesetekre, továbbá a PK 14. számú állásfoglalásra.

A bizonyítás körében a Pp. 3. § (5) bekezdésében, a 163. § (1)-(3) bekezdésében, a 164. § (1) bekezdésében, valamint a 206. § (1)-(3) bekezdésében foglaltakat hívta fel.

A kereset tárgyává tett elektronikus levél azon állításával kapcsolatosan, mely szerint a felperes által üzemeltetett vendéglátóhelyen az alperest az üzletvezető megverte, arra a következtetésre jutott, miszerint az alperes nem tudta bizonyítani azt, hogy őt akkori munkahelyén, a felperes éttermében megverték volna. Az állítás mindemellett sértő tartalmat is hordoz, miután a vendéglátóhelynek nem az a rendeltetése, hogy ott az alkalmazottakat megverjék. Így az állítás alkalmas a felperes által üzemeltetett vendéglátóhely hírnevének rombolására.

A vendéglátóhely „szar hely”-ként történő alperesi minősítésével kapcsolatosan megállapította, hogy olyan véleménynyilvánításról van szó, amely stílusában, kifejezőmódjában indokolatlanul bántó, sértő és megalázó, vagyis az túllépte a véleménynyilvánítás alkotmányosan megengedett határait.

Azon alperesi közlést, miszerint a felperes üzletében a pultban megpenészedik a somlói galuska, olyan tényállásnak minősítette, amely egyértelműen sértő tartalmat hordoz egy vendéglátóhely esetében, hiszen azt jelenti, hogy ott az alapvető higiéniai előírásokat sem tartják be, ezért az állítás nyilvánvalóan alkalmas a látogatók adott hely látogatásától történő visszatartására. Az alperes a tényállítás valóságát bizonyítani nem tudta.

Megállapította, hogy az alperes ugyancsak nem tudta bizonyítani azon állítását, mely szerint egy egeret fogott az étteremben és ahol egy egér található ott bizonyosan van több is. A tényállítás szintén alkalmas vendéglátóhely esetén az ott

történő fogyasztástól való elriasztásra, így a jóhírnév rombolására.

Az objektív jogkövetkezmények alkalmazására a Ptk. 84. § (1) bekezdés a), b), c) pontja alapján került sor, annak megállapítása mellett, hogy az alperes csak állította, hogy az alperes a bocsánatkérésnek önként eleget tett, ennek tényét azonban az eljárás során nem bizonyította. A nem vagyoni kártérítés összegének meghatározására, a jogsértés tárgyi súlyára, a tényleges jogkövetkezményekre, a kialakult bírói gyakorlatra figyelemmel került sor a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja, a 339. § (1) bekezdés és a 355. § (1) és (4) bekezdése alapján, figyelemmel a 34/1992. (VI. 1.) AB határozat indokolásában foglaltakra is. Az elsőfokú bíróság a jogsértés tárgyi súlyát nem találta jelentéktelennek. Értékelte, hogy az internet elterjedtsége, hozzáférhetősége okán a közzétett információk jelentős személyi körhöz juthatnak el, a leírtak valóságát ugyanakkor az alperes egyáltalán nem tudta bizonyítani. Nem tekintette jelentéktelennek annak állítását egy vendéglátóhely vonatkozásában, hogy ott verik az alkalmazottakat, valamint az alapvető higiéniai előírásokat nem tartják be. Nem hagyta figyelmen kívül azt, hogy az alperes kifejezetten felhívta a levél olvasóit arra is, hogy ezen negatív híreket a felperes által üzemeltetett vendéglátóhelyről kifejezetten terjesszék. Bár a felperes külön bizonyítást a tényleges következményekről nem ajánlott fel, de a Pp. 163. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság köztudomású tényként értékelhetőnek találta azt, hogy a perbeli kijelentések alkalmasak a felperes jóhírnevének rombolására, a potenciális fogyasztók távoltartására, így az összes körülmény mérlegelésével a felperes által kért 400.000 forintot nem találta eltúlzottnak.

A perköltségviselés kérdésében a Pp. 78. § (1) bekezdése, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet, valamint a Pp. 86. § (3) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú határozat megváltoztatását kérte akként, hogy a másodfokú bíróság az ítélet rendelkező részéből mellőzze azt, hogy az alperes a felperesi üzletről valótlanul állította, hogy őt az üzletvezető megverte, ezen állítása ugyanis megfelel a valóságnak. Kérte továbbá, hogy a másodfokú bíróság mentesítse a 400.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetése alól, miután semmilyen saját jövedelemmel nem rendelkezik, vagyona nincs, így az összeg kifizetése rendkívüli terheket jelentene számára. Hivatkozott a rendszeres orvosi kezelésére, pszichés megbetegedésére is, mely betegségéből eredően várhatóan munkaviszonyt a jövőben sem tud létesíteni, a kisnyugdíjjal rendelkező édesanyja tartására szorul. Kérte annak figyelembevételét is, hogy személyesen kért bocsánatot a felperes ügyvezetőjétől 2012. november 6. napján.

Az alperes fellebbezése részében alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként rendelkezésre álló iratanyag alapján nem látott lehetőséget arra, hogy a személyiségi jogsértés következtében helytállóan alkalmazott objektív

jogkövetkezmények tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztassa.

A felperes nem vitatta, hogy az alperes az ... oldalon közzétett levelében foglaltak miatt ugyanezen fórumon bocsánatot kért, azonban az alperesi előadásból is kitűnően erre az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkezése alapján került sor. Mindebből következően a személyiségi jogsértés megállapítása mellett az elsőfokú bíróság helytállóan alkalmazta a Ptk. 84. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott jogkövetkezményt is.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben, a nem vagyoni kártérítés mértékének meghatározása tekintetében változtatta meg.

A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság azon megállapítását, miszerint a hasonló típusú jogsértések esetében nem tekinthető eltúlzottnak a felperes által igényelt 400.000 forint összegű nem vagyoni kártérítés. Azösszezszerűség megváltoztatására kizárólag azon felperesi magatartás következtében került sor, hogy az elsőfokú határozat meghozatalát követően a felperes az alperessel peren kívül megállapodott abban, hogy a bocsánatkérés mellett az alperes 100.000 forint kártérítést fizet meg részére. A felperes az alperes által felajánlott 100.000 forint kártérítést a 2012. december 4-én írásban megkötött megállapodásban foglaltak szerint - részletfizetés biztosítása mellett - elfogadta azzal, hogy a megállapodás aláírásával feltétlenül és visszavonhatatlanul kijelentette azt, hogy ha az alperes a megállapodásban foglaltakat teljesíti, vele szemben további követelése nincs. Ennek figyelembevételével a másodfokú bíróság - a peres felek szerződéses megállapodására tekintettel - a fizetendő kártérítés mértékét a rendelkező részében foglaltak szerint leszállította.

Mindemellett a másodfokú bíróság kiemeli, hogy a nem vagyoni kártérítésösszezszerűségének meghatározásakor a kártérítés megfizetésére köteles fél személyi, vagyoni körülményei nem értékelhetők, az összeg meghatározásánál annak van elsődleges jelentősége, hogy az adott jogsértéssel okozott hátrány a védelmet szenvedett félnél milyen mértékkel kompenzálható.

A perköltségviselés kérdésében a másodfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott. A pereszes alperes teljes személyes költségmentesség kedvezményében részesült, így a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján a fellebbezési illetéket az állam viseli. A másodfokú bíróság a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján állapította meg, hogy a pártfogó ügyvédi díjat az állam viseli.

Budapest, 2013. szeptember 3.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hercsik Zita s.k.. Kisbán Tamás s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő